

Arrest

nr. 284 983 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 bus 00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 december 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2022 dient verzoekster bij de Belgische ambassade in Beiroet, Libanon, een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf, type D, met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. Op 29 september 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);

Overwegende dat op datum van 04/04/2022 een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering werd ingediend op naam van [A.H.], geboren op [...], van Syrische nationaliteit, om haar echtgenoot [K.M.], geboren op [...], van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkenen op 31/12/2021 in Syrië in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens art. 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat in dit geval rekening wordt gehouden met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekster, overeenkomstig artikel 3, §2,1° van het wetboek van internationaal privaatrecht, alhoewel hij ook aanspraak kan maken op een andere nationaliteit.

Overwegende dat het burgerlijk wetboek polygamie verbiedt voor Belgische onderdanen (art. 147 Burgerlijk Wetboek: men mag geen tweede huwelijk aangaan vóór de ontbinding van het eerste);

Overwegende dat art. 1278 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat het vonnis of arrest waarbij de echtscheiding wordt uitgesproken ten aanzien van derden zijn gevolgen heeft vanaf de dag van de overschrijving;

Overwegende dat het huwelijk tussen meneer [K.] en zijn ex-echtgenote na de uitspraak van de rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge op 24/08/2021 ontbonden werd, en dat dit vonnis tegenstelbaar aan derden geworden is op de datum van de overschrijving bij de gemeente, namelijk op 27/04/2022;

Overwegende dat de Belgische echtgenoot echter reeds op 31/12/2021 in Syrië in het huwelijk getreden is met de visumaanvrager, waardoor art. 147 Burgerlijk Wetboek van toepassing is en er bijgevolg sprake is van bigamie;

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken dit in het buitenland voltrokken huwelijk te erkennen in België. Het huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Concreet zet zij haar middel uiteen als volgt:

“De bestreden beslissing weigert het visum gezinshereniging mits de stelling dat het huwelijk zoals voltrokken op 31.12.2021 een bigaam huwelijk zou zijn.

Nochtans was echtgenoot [M.K.] alreeds uit de echt gescheiden per vonnis van 24.08.2021, terwijl hij daarvoor zelfs reeds sinds 19.12.2017 feitelijk gescheiden leefde van zijn ex-echtgenote [B.Y.] (stuk 3). Verzoeksters echtgenoot [M.K.] wist niet beter dan dat hij wel degelijk officieel uit de echt was gescheiden sinds 24.08.2021 en bijgevolg met zijn werkelijke liefdespartner (verzoekster) in de echt kon verbinden vanaf dan.

Aldus traden verzoekster en haar partner [M.K.] in het huwelijk een half jaar na echtscheiding, op 31.12.2021 te SYRIË.

Het is evident dat verzoekster daarbij ongehuwd was (hetgeen ook niet wordt betwist door verweerder); Doch ook in hoofde van echtgenoot [M.K.] was op 31.12.2021 sprake van een ongehuwde status in hoofde van diens echtscheiding van 24.08.2021.

Overeenkomstig art. 24 Ger.W. heeft iedere eindbeslissing immers gezag van gewijde vanaf de uitspraak voor de partijen.

Aldus is t.a.v. de beide betrokken partijen (nl. t.a.v. [M.K.] en t.a.v. [B.Y.] - stuk 3) wel degelijk reeds sprake van een ongehuwde status/echtgescheiden status sinds 24.08.2021).

Dat dit vonnis - buiten de wetenschap van verzoeksters partner om - eerder laattijdig door de voormalig raadsman aan de gerechtsdeurwaarder was overgemaakt voor betekening, waardoor deze echt-scheiding pas werd overgeschreven in de registers op 09.04.2022, doet evenwel niets af aan deze werking/gezag van gewijsde inter partes.

Effectief is het zo dat deze echtscheiding slechts erga omnes t.a.v. derden gekend is door overschrijving in de registers op 09.04.2022, doch dit maakt verzoeksters partner [M.K.] nog niet terug "gehuwd" qua burgerlijke status op 31.12.2021. Zulks zou immers strijdig zijn met artikel 24 Ger.W en de bindende werking inter partes.

Er kan slechts sprake zijn van 'bigamie' indien aan de constitutieve bestanddelen van dit misdrijf 'bigamie' zou zijn voldaan, quod non in casif.

- er dient nog een eerder geldig huwelijk te bestaan. Echter was dit huwelijk reeds ontbonden (minstens inter partes) per echtscheiding van 24.08.2021;

- er dient een tweede huwelijk te zijn aangegaan (i.c. werd geen tweede doch gewoon een nieuw huwelijk na eerdere echtscheiding aangegaan);

- tenslotte vereist het misdrijf bigamie een "misdadig opzet" ofte wetens en willens - met besef dat het eerste huwelijk nog niet zou zijn ontbonden - een nieuw huwelijk aangaan. In deze was verzoeksters partner [M.K.] duidelijk te goeder trouw en zelfs uitdrukkelijk in het bezit van zijn echtscheidingsvonnis van 24.08.2021 bij diens huwelijksvoltrekking op 31.12.2021.

Aldus wordt er in casu ten onrechte uitgegaan van de veronderstelling dat het huwelijk van 31.12.2022 een bigaam huwelijk zou zijn.

Minstens is de bestreden beslissing in het licht van art. 24 Ger.W. en het gezag van gewijsde van het echtscheidingsvonnis van 24.08.2021 t.a.v. partij [M.K.] kennelijk onredelijk, minstens onzorgvuldig, wanneer dit het huwelijk van verzoekster en [M.K.] van 31.12.2021 zonder meer bestempelt als bigamie enkel en alleen wegens het feit dat dit echtscheidingsvonnis pas tegenstelbaar werd aan derden op 09.04.2022.

Hierdoor wordt artikel 40ter Vw. geschonden door verweerder, aangezien verzoekster wel degelijk aan alle cumulatieve voorwaarden van artikel 40ter Vw. voldeed (en voldoet)."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund. Overeenkomstig deze wetbepalingen geniet de echtgenoot of echtgenote van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend een recht op gezinshereniging, mits is voldaan aan bepaalde (verblijfs)voorwaarden.

2.4. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij weigert het in het buitenland voltrokken huwelijk van verzoekster en de Belgische onderdaan te erkennen, waardoor dit huwelijk geen recht op gezinshereniging opent. Voor de niet-erkenning van het buitenlandse huwelijk maakt verweerder toepassing van artikel 27 juncto de openbare orde-exceptie van artikel 21 van het

Wetboek van Internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR). Hij verwijst ook naar de artikelen 3, § 2, 1° en 46 van het WIPR en de, onder meer, Belgische nationaliteit van de “echtgenoot” van verzoekster, om vervolgens te wijzen op het bepaalde in artikel 147 van het Burgerlijk Wetboek dat men geen tweede huwelijk mag aangaan voor de ontbinding van het eerste. Hij wijst op artikel 1278 van het Gerechtelijk Wetboek en op het gegeven dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 24 augustus 2021 tot echtscheiding van verzoeksters “echtgenoot” pas op 27 april 2022 is overgeschreven bij de gemeente, terwijl het huwelijk met verzoekster reeds heeft plaatsgevonden op 31 december 2021. Volgens verweerder is het huwelijk waarop verzoekster zich beroept een, in hoofde van haar “echtgenoot”, bigaam huwelijk.

2.5. Verzoekster voert aan dat haar echtgenoot reeds uit de echt was gescheiden met het vonnis van 24 augustus 2021 en hij dus op 31 december 2021 opnieuw een huwelijk kon aangaan, daar deze uitspraak reeds werking heeft “*inter partes*”. Het enkele gegeven dat de echtscheiding nog geen gevolgen had ten aanzien van derden op het moment van het huwelijk met verzoekster, betekent nog niet dat de burgerlijke staat van haar echtgenoot op 31 december 2021 nog steeds “*getrouwd*” was. Zij betoogt verder dat geenszins is voldaan aan de constitutieve bestanddelen om te kunnen spreken van “*bigamie*”. Verweerder heeft volgens haar kennelijk onredelijk en onzorgvuldig gehandeld waar hij het huwelijk heeft bestempeld als een bigaam huwelijk.

2.6. Het is niet betwist dat verzoekster ter staving van haar visumaanvraag een buitenlandse huwelijksakte van 31 december 2021 heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij in Syrië in het huwelijk trad met een man met, onder andere, de Belgische nationaliteit. Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling, waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, “commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). In casu heeft verweerder de buitenlandse huwelijksakte niet aanvaard en geweigerd het huwelijk te erkennen, omdat dit volgens hem, in hoofde van de echtgenoot, een bigaam huwelijk is waardoor in zijn hoofde het geen geldig huwelijk is en het huwelijk strijdig is met de openbare orde.

Verzoekster uit met haar uiteenzetting enkel kritiek op het niet erkennen door verweerder van het in Syrië afgesloten huwelijk omwille van het betwisten van de rechtsgeldigheid ervan in België.

Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, is beperkt tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. Het voorgaande houdt evenwel niet in

dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, is gebonden door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een vreemdeling voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr.Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr.Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Zo kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters.

Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden. De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van een visum en anderzijds de niet-erkenning van een buitenlandse huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

Verzoekster betwist niet dat verweerder in het kader van het beoordelen van de thans voorliggende aanvraag met het oog op gezinshereniging de bevoegdheid heeft om de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte te beoordelen. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd. Het middel, dat de Raad zou nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechts-colleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Verzoekster kan er aldus niet op aansturen dat de Raad zich zou uitspreken over de rechtsgeldigheid van haar huwelijk in België. De Raad heeft immers geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Overeenkomstig de in de artikelen 144 - 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Gezien de buitenlandse authentieke akte, in casu een huwelijksakte, een bevoegdheid betreft als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek, in casu "1° vorderingen betreffende de staat van personen", staat overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR bij weigering van een overheid om de geldigheid van de akte te erkennen, een beroep open bij de familierechtbank.

Zodoende dient verzoekster tegen het onderdeel van de thans bestreden beslissing dat betrekking heeft op de weigering an sich tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, een beroep in te stellen bij de familierechtbank en heeft de Raad, wat dit aspect van de bestreden beslissing betreft, geen rechtsmacht. Indien de familierechtbank oordeelt dat de buitenlandse huwelijksakte moet worden erkend in België, dan spreekt men van een gerechtelijke erkenning van de buitenlandse authentieke akte. Aan een dergelijke gerechtelijke erkenning is, in tegenstelling tot de plano erkenning door deze of gene bestuurlijke overheid, wel een gezag van gewijsde verbonden. Van zodra een gerechtelijke erkenning werd uitgesproken, zijn

dus alle overheden hierdoor gebonden. Het staat verzoekster vrij om, in voorkomend geval, dan een nieuwe aanvraag met het oog op de gezinshereniging in te dienen.

Het komt de Raad bijgevolg niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het huwelijk van verzoekster in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806 en RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin dient te worden geoordeeld dat het enig middel onontvankelijk is.

2.7. Verzoekster kan verder, gelet op het gegeven dat haar huwelijk niet wordt erkend door de Belgische autoriteiten, niet voorhouden dat zij voldoet aan alle voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om een gezinshereniging te bewerkstelligen. Het is ook niet in strijd met de ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur om, indien een huwelijk niet wordt erkend in België, te oordelen dat aan dit huwelijk geen recht op verblijf kan worden ontleend. Deze beginselen van behoorlijk bestuur kunnen er niet toe leiden dat verweerder een recht op verblijf dient vast te stellen, indien niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.8. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS